

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 196/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A., B. B., zastúpenej advokátkou JUDr. D. Š., B. B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupmi Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 187/2007 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obdo 20/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2010 doručená sťažnosť A. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 48 ústavy postupmi Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 187/2007 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obdo 20/2008. Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 1. apríla 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že „sťažovateľ bol účastníkom konania na strane odporcu v konaní vedenom navrhovateľom S. s. r. o... o zaplatenie 1.390.091,- Sk. Podaním zo 7. júna 2005 vzal svoj návrh v časti späť...“.

Okresný súd v Banskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 62 Cb 96/2003 zo 7. apríla 2006 o návrhu rozhodol tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť navrhovateľovi sumu 639 794,60 Sk... Konanie v časti o zaplatenie sumy 97 075,52 Sk okresný súd zastavil a vo zvyšku súd návrh zamietol. Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie.

Sťažovateľka v ňom okrem iného uviedla, že „pokiaľ sa týka priznaných úrokov z omeškania... nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu, že z dodatku k faktúre č. 4/99, ktorý účastníci konania podpísali dňa 15. 6. 1999 nevyplýva skutočnosť, že týmto dodatkom bola upravená splatnosť faktúry č. 04/99“.

Podľa sťažovateľky *„z obsahu predmetnej listiny jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ...“* súhlasil s tým, že *„uhradí časť ceny za dielo ihneď po uvoľnení kapitálových výdavkov zo štátneho rozpočtu Ministerstva školstva SR...“*.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti poukazuje na to, že všeobecným súdom predložila *„protokol o výsledku kontroly vykonanej Najvyšším kontrolným úradom SR“*, z ktorého vyplýva, *„že uzavretím zmluvy o dielo č. 6/98 boli porušené ustanovenia § 20 ods. 1 pís. c) zákona č. 120/1996 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady SR č. 263/1993 Z.z. o verejnom obstarávaní tovarov, služieb, a verejných prác...“*.

Krajský súd uznesením sp. zn. 43 Cob /399/2006 z 24. novembra 2006 rozsudok okresného súdu zo 7. apríla 2006 sp. zn. 62 Cb 96/2003 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie *„a to aj napriek skutočnosti, že... prejednával len odvolanie...“*.

sťažovateľky. Keďže navrhovateľ nezaplatil súdny poplatok za odvolanie, mal odvolací súd v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov konanie o odvolaní navrhovateľa zastaviť.

Okresný súd opätovne vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 62 Cb 96/2003 zo 7. februára 2007 tak, že *„sťažovateľ je povinný zaplatiť navrhovateľovi S. s. r. o. sumu 639.794,60 Sk..., konanie v časti o zaplatenie 97.075,52 Sk a 40.608,60 Sk s 20 % ročným úrokom z omeškania od 1. 5. 2002 zastavil, vo zvyšku súd návrh zamietol, o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania“*.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu podali účastníci konania odvolanie. Krajský súd o veci vydal 13. novembra 2007 opravné uznesenie sp. zn. 43 Cob/187/07, ktorým opravil výrok tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť navrhovateľovi 636 794,60 Sk, a následne rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zo 7. februára 2007 v spojení s opravným uznesením z 13. novembra 2007 potvrdil v časti týkajúcej sa zaplatenia tejto sumy a vo zvyšnej časti a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka podala proti rozhodnutiam okresného súdu aj krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obdo/20/2008 z 11. novembra 2009 jej dovolanie sťažovateľky odmietol pre neprípustnosť. Skutočnosť, že odvolací súd o odvolaní navrhovateľa vôbec nepojednával a aj napriek tejto skutočnosti zrušil rozsudok aj v časti napadnutej navrhovateľom, nepovažoval *„dovolací súd za takú z ktorej by bolo možné vyvodiť záver, že v tejto časti už bolo právoplatne rozhodnuté 7. 4. 2006 prvostupňovým súdom a preto sa jedná o prekážku právoplatne rozsúdenej veci*.

V tomto prípade Krajský súd Banská Bystrica uznesením č. k. 43 Cob/ 399/2006-339 zo dňa 7. 2. 2007 zrušil rozsudok prvostupňového súdu zo dňa 7. 4. 2006 aj napriek tej skutočnosti, že odvolací súd prejednával len odvolanie sťažovateľa..., pričom neprejednával odvolanie navrhovateľa..., teda sťažovateľ ... nemal možnosť sa k odvolaniu navrhovateľa... verejne vyjadriť , pretože táto vec sa verejne neprerokovala a aj napriek tomu odvolací súd

zrušil rozsudok aj v tejto časti. Pričom sa sťažovateľ... domnieva, že pokiaľ chcel odvolací súd zrevidovať výrokovú časť rozsudku prvostupňového súdu na takéto konanie bolo postačujúce opravné uznesenie...

... žiaden z konajúcich súdov neprihliadol na skutočnosť, že sťažovateľ na zaplatenie faktúr používal finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu ... a , ani k neplatnosti Zmluvy o dielo a jej dodatku č. 1, ktorého neplatnosť vyslovil Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu vznikla sťažovateľovi majetková ujma 636.794,50 Sk (21.137,70 EUR.)

V súčasnosti prebieha na Okresnom súde Banská Bystrica pod č. k. 62 Cb 96/03 konanie medzi navrhovateľom... a odporcom sťažovateľom o zaplatenie sumy 576.320,40 Sk s 20 % ročným úrokom z omeškania od 1. 5. 2002. Podľa názoru navrhovateľa o tejto časti návrhu navrhovateľ... už súdy nemali konať, pretože... prvostupňový súd návrh navrhovateľa... zamietol, ale odvolací súd aj napriek skutočnosti, že o odvolaní navrhovateľa... nejednal zrušil rozsudok prvostupňového súdu aj v tejto časti. K dnešnému dňu v tejto veci nebolo právoplatne rozhodnuté preto sťažovateľovi pokiaľ bude v konaní neúspešný vznikne povinnosť zaplatiť navrhovateľovi... sumu 576.320,40 Sk istinu , sumu približne 1.000.000,- Sk úroky zmeškania a sumu približne 400.000,- Sk trovy konania spolu 1.976.000,-Sk (65.591.18 EUR). Sťažovateľ sa dlhodobo nachádza v stave právnej neistoty... “.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo A. upravené v článku 2 ods. 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde Banská Bystrica č. k. 43 Cob 187/2007 a v konaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky v konaní č. k. 2 Obdo 20/2008 porušené bolo.

2) Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k 2 Obdo 20/2008 a rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 43 Cob 187/2007 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.

3) A. priznáva finančné zadosťučinenie 86.728,88 EUR , ktoré je Okresný súd Banská Bystrica, Krajský súd Banská Bystrica, Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní A. spoločne a nerozdielne zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4) A. priznáva trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia JUDr. D. Š., advokátky... vo výške 245,70 EUR, ktoré sú Okresný súd Banská Bystrica, Krajský súd Banská Bystrica, Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne do 15 dní od právoplatnosti nálezu...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho „základného práva podľa čl. 2 ods. 3 ústavy“, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, „svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Okresný súd, ale najmä krajský súd, a tiež najvyšší súd (ktorých sťažovateľka ako porušovateľov uviedla v petite sťažnosti) nepostupovali v súlade so zákonom, keď nebrali do úvahy jej tvrdenia o tom, že je iba rozpočtovou organizáciou, ktorá nemohla splácať finančné prostriedky podľa uzavretej zmluvy o dielo v dohodnutých termínoch splatnosti, ale až po ich uvoľnení zo štátneho rozpočtu, a tiež v tom, že krajský súd „o dovolaní navrhovateľa... vôbec nepojednával a aj napriek tomu zrušil rozsudok aj v časti napadnutej navrhovateľom“, ako aj to, že v tejto časti už „bolo právoplatne rozhodnuté prvostupňovým súdom 7. 4. 2006“.

Ďalej porušenie svojich označených práv podľa ústavy vidí sťažovateľka v tom, že krajský súd jej vec neprerokovával verejne, a tiež v tom, že sa nemala možnosť vyjadriť k odvolaniu navrhovateľa.

1. Čo sa týka namietaného porušenia jej základných práv podľa ústavy postupmi okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky nespĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. I keď z odôvodnenia návrhu na začatie konania čiastočne vyplýva, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, sťažovateľkino podanie neobsahuje najmä jasný a zrozumiteľný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods.

3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci.

Návrh na rozhodnutie predložený sťažovateľkou nie je ani vykonateľný (neobsahuje označenie napadnutého konania okresného súdu a dátumov rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré požaduje zrušiť, ani presnú konkretizáciu jej základného práva zakotveného v čl. 48 ústavy, ktoré mali byť v príslušnom konaní porušené).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podaní sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky z uvedených dôvodov odmietol pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd okrem toho z odôvodnenia sťažnosti a jej príloh tiež zistil, že rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 62 Cb/96/2003 zo 7. februára 2007 v spojení s opravným uznesením 13. novembra 2007 a rozsudkom krajského súdu sp. zn.

43 Cob/187/2007 zo 6. februára 2008 nadobudlo v podstatnej časti, v ktorej súd uložil povinnosť sťažovateľke zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania v sume 636 794,60 Sk, právoplatnosť ešte 3. marca 2008.

Zákonnou podmienkou prijatia sťažnosti na ďalšie konanie podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je, že sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Keďže sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti namietaného konania pred okresným súdom a krajským súdom (resp. namietanú nezákonnosť postupu všeobecných súdov), ktorými mali byť porušené označené základné práva podľa ústavy, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (23. február 2010), je možné konštatovať, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľke bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, ako bola doručená sťažnosť ústavnému súdu.

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a keďže vo zvyšnej časti predmetného konania sa na okresnom súde koná, musel ju odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

2. Z odôvodnenia sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľka v časti sťažnosti namieta porušenie označených práv aj rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 20/2008 (a to jeho uznesením z 11. novembra 2009, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky z 20. marca 2008).

Ústavný súd preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 20/2008 z 11. novembra 2009, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, a dospel k záveru, že týmto rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48

(pravdepodobne ods. 2) ústavy v spojení s čl. 2 ods. 3 ústavy pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti.

Ústavný súd k tomu uvádza, že sťažovateľka v doručenej sťažnosti predovšetkým bližšie neuviedla, v čom vidí porušenie označených základných práv rozhodnutím najvyššieho súdu. Jej námietky smerovali najmä ku konaniu krajského súdu v tom smere, že ten odvolanie navrhovateľa nemal vôbec posudzovať, pretože za podané odvolanie nezaplatil súdny poplatok, čím vo vzťahu k časti nároku navrhovateľa o zaplatenie zmluvnej pokuty malo byť konanie zastavené, a tiež k tomu, že sa sťažovateľka nemala možnosť v odvolacom konaní verejne vyjadriť k odvolaniu navrhovateľa.

Ústavný súd sa napriek tomu oboznámil s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý v ňom okrem iného uviedol: *„Keďže dovolateľ neoznačil ustanovenie, o ktoré opiera prípustnosť dovolania a z enunciátu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd dovolanie proti rozsudku súdu 1. stupňa v potvrdzujúcej časti svojho rozsudku podľa § 238 ods. 3 nepripustil, dovolací súd zo záveru jeho podania usúdil, že dovolateľ je presvedčený, aj po zohľadnení odôvodnenia odvolacieho súdu v tomto smere, že Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení zo dňa 7. 2. 2007 pochybil, keď rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie namiesto toho, aby zastavil konanie o odvolaní žalobcu pre nezaplatenie súdneho poplatku za odvolanie podľa § 10 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. a zrušil len časť rozsudku napadnutého žalovaným a len v tejto časti vec vrátil súdu 1. stupňa na ďalšie konanie. Vychádzajúc z tohto úsudku potom dovolateľ uzavrel, že prvostupňový súd o návrhu žalobcu, ktorým žiadal zaplatenie zmluvnej pokuty, už právoplatne rozhodol rozsudkom zo dňa 7. 4. 2006 a vzhľadom na prekážku právoplatne rozsúdenej veci už súd o tejto časti návrhu nemal konať.*

Z tohto vyjadrenia žalovaného dovolací súd vyvodil, že prípustnosť dovolania opiera o ust. § 237 písm. d/ O. s. p., podľa ktorého, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tejto istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa mienky dovolateľa uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 7. 2. 2007 je totiž rozhodnutím vo veci samej nie len rozhodnutím procesným, ako ho výslovne označil

odvolací súd v odôvodnení tohto uznesenia a v súlade s týmto odôvodnením sa s touto mienkou žalovaného vysporiadal odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, pretože žalovaný ju uviedol aj ako jeden z dôvodov odvolania.

Na tomto základe dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol. V časti, ktorou napadol neprávoplatnú časť výroku odvolacieho súdu z dôvodu nesplnenia náležitostí podľa § 236 ods. 1 O. s. p., pretože dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu a v napadnutej právoplatnej časti pre nesplnenie podmienok § 237 písm. d/ O. s. p. stanovujúcej, že musí ísť o právoplatné rozhodnutie vo veci...“.

Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že po preskúmaní dovolania sťažovateľky najvyšší súd usúdil, že jej námietky nezakladajú prípustnosť dovolania podľa Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd tiež nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohoto súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd k tomu uvádza, že aj keď najvyšší súd neposudzoval všetky námietky sťažovateľky uvedené v dovolaní, z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa zaoberal a vysporiadal s podstatnými dôvodmi sťažovateľky, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odmietol dovolanie ako neprípustné. Z jeho konštantnej judikatúry vyplýva, že povinnosťou súdu nie je uviesť v odôvodnení rozhodnutia podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (obdobne napr. II. ÚS 106/05, III. ÚS 302/09). Všeobecný súd tiež nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07 a III. ÚS 75/2010).

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti preto konštatoval, že nezistil relevantnú súvislosť medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a právami označenými sťažovateľkou. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec k tomu ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľke bolo umožnené predniesť svoje návrhy nielen v rámci prvostupňového konania pred okresným súdom, ale i prostredníctvom svojho odvolania, v rámci ktorého mohla uviesť všetko, čo považovala za potrebné, a pred odvolacím súdom sa už nevykonávalo žiadne dokazovanie. Preto nemohlo byť ich postupom porušené jej procesné právo vyjadriť sa k dokazovaniu, resp. jej základné právo verejne sa vyjadriť k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. IV. ÚS 236/05), a tým nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 2 ods. 3 ústavy, keďže ústavný súd nezistil porušenie základných procesných záruk vyplývajúcich z čl. 48 ods. 2 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2010